

Bagt for den Dyrighed, med hvilken Egtefolkene senere, som følge heraf, træde i Forhold; dette er jo ikke Noget, som paa nogen Maade kan genere eller trykke Samvittigheden, thi det er ikke Tølelsen, der træder i Forhold til Dyrigheden, men det gjælder her det reent borgerlige Forhold, de borgerlige Rettigheder og Pligter, som de Vedkommende paatage sig ved Egteskabet, og i hvis Folge de træde frem for Dyrigheden.

Om det vil være gavnligt for Folket i den Hede at vedtage Lovforslagets væsentligste Bestemmelser, skal jeg ikke afgjøre; jeg troer det for mit Vedkommende, men jeg maa, som sagt, erklære mig incompetent i denne Henseende. Derimod indeholder Forslaget adskillige Bestemmelser, som ville være ønskelige for dem, der staae udenfor Folkekirken, og alene af Hensyn til dem vil jeg gjøre Mit til, at Lovforslaget kommer til at gaae til anden Behandling, ikke fordi disse Bestemmelser efter min Mening ere tilstrækkelige, men fordi de afgive et Grundlag, hvorpaa der kan arbejdes videre. Jeg anseer det nødvendigt, at aabne saa mange Døre som muligt, for at de, der paa nogen Maade føle sig besværede, paa en let Maade kunne slippe ud; hvis man ikke vil skaffe Luft og Lys i Folkekirken, saa vil dog Sagen kunne føle sig meget besværet derved, at han øieblikkelig og let kan komme ud, men det kan man ikke nu. Den Lovgivning, vi i den Henseende have, peger i en god Retning, men den er dog endnu paa mange Maader ufuldkommen. I Lovforslagets § 17 er det med Hensyn til den Underviisning, som Børn skulle være underkastede, bestemt, at alle Børn, ogsaa de, der staae udenfor Folkekirken, skulle lade sig undergives Underviisning i Bibelhistorie; det maa jeg ansee for en meget uheldig Bestemmelse, thi Bibelhistorien er, idetmindste saaledes som vi nu forstaae den, et væsentlig religiøst Fag, og det vil derfor være ganske

urimeligt at lade de Børn, der ikke skulle opdrages i den christelige Religion, blive underviste i og være pligtige til at underkaste sig Examen i Bibelhistorie. Det er imidlertid et mindre væsentligt Punkt, som meget vel vil kunne rettes ved en senere Behandling. Ifølge § 9 skulle to Forlovende, forinden Egteskabet sluttes, gaae i Borgern for Parterne; det er ogsaa en mindre Bestemmelse, men som jeg dog kunde ønske forandret derhen, at Forlovene ikke skulle gaae i Borgern for Egteskabets Lovlighed, men kun for, at de vedkommende Personer ere saadanne kastede Folk, at man ikke troer, der kan være Noget til Hinder for, at de indtræde i Egteskab. Det er urimeligt, naar en Mand skal attestere, at et Individ ikke staaer i noget Forhold, der er til Lovlig Hinder for Egteskab; en saadan Attest troer jeg ikke, nogen Mand kan give, og det vilde derfor være ønskeligt, om det bestemt blev udtaalt, at Attesten ikke skal gaae videre end at bekræfte, at Vedkommendes moralske Vandel er saaledes, at man ikke kan antage, der er Noget til Hinder for hans Egteskab. — Med Hensyn til Edbestelsen undrer det mig, at den ærede Forslagsstiller har foreskrevet Edsformularen alene for dem, der hverken ere Medlemmer af Folkekirken eller høre til noget anerkjendt Troessamfund; ved at gjøre det borgerlige Egteskab almindeligt, har han gjort en Bevægelse, som jeg i det Hele maa billige, men dette synes mig nødvendigvis at maatte medføre, at ogsaa Edsformularen bliver almindelig for Alle. Da jeg imidlertid hovedsagelig lægger Vægt paa, at de, som staae udenfor Folkekirken, faae den Ret, som ifølge Landen i vor hele Lovgivning maa siges at tilkomme dem, saa kan jeg ikke have noget Væsentligt imod, at Bestemmelsen indskrænkes til dem. Da der er talt saa Meget i Sagen, skal jeg hermed slutte.